ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΗΝ εἶδα, μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε στὴ Βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, ὁ κόμης Μαριγιάκ. Καὶ ἀμέσως ἄρχισε μιὰ πιστὴ καὶ λεπτομερῆ ἀφήγησι τῆς νυχτερινῆς συνεντεύξεως ποὺ εἶχε μὲ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἐπαναλαμβάνοντας λέξι μὲ λέξι τὶς εἰρηνικές της προτάσεις.

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέτ, ἀφοῦ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὴ διήγησί του, εἶπε :

— Κόμη, θὰ σᾶς ἐπιφορτίσω νὰ μεταφέρετε τὴν ἀπάντησί μου στὴ βασιλομήτορα, νὰ ἐγχειρίσετε ἕνα γράμμα στὸ βασιλέα Κάρολο Θ' καὶ νὰ πᾶτε μερικὰ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα στὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας καὶ στὸν Κολινύ. Θὰ σκεφτῶ ὥς αὔριο γιὰ τὶς προτάσεις τῆς Αἰκατερίνης. Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τώρα τὰ πολιτικὰ καὶ ἄς μιλήσουμε γιὰ σᾶς. Λοιπὸν εἴδατε τὴ βασιλομήτορα ;...

— Ναί, μεγαλειοτάτη, εἶδα τὴ μητέρα μου καὶ ἡ μητέρα μου ἀναγνώρισε τὸ παιδί της ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἐγκαταλείψει.

— Εἶστε βέβαως γι' αὐτό ;

— Κρίνατε μόνη σας, μεγαλειοτάτη, ἀπ' ὅσα θὰ σᾶς πῶ. Ἡ μητέρα μου δὲν μοῦ ἀληθύνε οὔτε μιὰ λέξι ἀγάπης. Ἡ μητέρα μου δὲν ἔκαμε οὔτε τὴν ἐλάχιστη κίνησι, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι μ' ἀναγνώρισε. Ἡ μητέρα μου δὲν μοῦ ἔρριξε οὔτ' ἕνα βλέμμα συμπαθείας τοὐλάχιστο.

Καὶ ὁ κόμης ξέσπασε σὲ δυνατοὺς λυγμούς.

— Θάρρος, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέτ. Ὀπλίσου μὲ θάρρος καὶ μὲ ὑπομονή...

— Ὄχι, μεγαλειοτάτη ! Ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ βασιλομήτωρ θὰ διάκειται πάντοτε ἐχθρικῶς ἀπέναντί μου. Ἄ, λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ καὶ τὴν πρότασι ποὺ μοῦκανε. Μοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ παραχωρήσῃ τὸ θρόνο τῆς Πολωνίας στὸ βασιλέα τῆς Ναβάρρας καὶ ἔτσι ἡ Ναβάρρα θὰ μείνῃ χωρὶς βασιλέα.

— Καὶ τότε ; τὸν διέκοψε ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲτ συνοφρυωμένη.

— Τότε, μεγαλειοτάτη, ἂν ὁ βασιλεὺς γιιός σας δεχτεῖ τὸ θρόνο τῆς Πολωνίας, στὸ θρόνο τῆς Ναβάρρας θὰ ἀνέλθῃ ἄλλος βασιλεύς. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ βασιλεὺς—δυσκολεύομαι νὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ πρότασι,—αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θάμαι ἐγώ !...

Ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲτ ἔμεινε γιὰ κάμποση ὥρα σκεφτικὴ κι' ἀμίλητη. Ἔπειτα ρώτησε :

— Καὶ τί φρονεῖτε σεῖς, κύριε κόμη, γιὰ τὴ βασιλικὴ αὐτὴ πρότασι ;

— Θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἐντελῶς ἀκατάλληλο γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως καὶ ποτὲ δὲν θὰ δεχτῶ νὰ μπῶ σὰν κυρίαρχος στὴν Αὐλὴ τοῦ βασιλέως μου, τῆς βασίλισσας κι' εὐεργέτιδός μου. Ὦ, μεγαλειοτάτη, ἡ δική μου εὐτυχία βρίσκεται ἀλλοῦ. Βρίσκεται στὸν ἔρωτα μιᾶς καλῆς κόρης ποὺ λατρεύω καὶ ποὺ τὴ λατρεία μου τολμῶ ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ἐξομολογηθῶ σὲ σᾶς, στὴ μόνη προστάτιδά μου στὸν κόσμο...

— Γιέ μου, μάθε ὅτι ἡ εἴδησι αὐτὴ μὲ εὐχαριστεῖ περισσότερο ἀπὸ τὶς καλὲς διαθέσεις ποὺ δείχνει ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀπέναντι τῶν Οὐγενότων. Πές μου τώρα ποιὰν ἀγαπᾶς, ποιὰ εἶνε ἡ τυχερὴ αὐτὴ κόρη ποὺ θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχία ν' ἀποχτήσῃ ἕναν τέτοιο σύντροφο σὰν καὶ σένα ;

— Τὴν ξέρετε, μεγαλειοτάτη. Ὑπῆρξε κι' αὐτὴ ἄτυχη σὰν ἐμένα κι' ἔπεσε θῦμα τῆς ἴδιας προδοσίας.

— Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λούξ ! ψιθύρισε χλωμιάζοντας ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέτ.

— Ναί, μεγαλειοτάτη. Αὐτὴ εἶνε ! Ἀλλὰ γιατί δὲν μοῦ λέτε τίποτε ; Πέστε μου, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί φρονεῖτε γι' αὐτή ;

— Φαίνεται πὼς εἶστε πολὺ ταραγμένος, κόμη, γιὰ νὰ θέλετε ν' ἀνακρίνετε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ βασίλισσά σας, εἶπε ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

— Ἄ, συγνώμην, μεγαλειοτάτη ! ἀπάντησε γονατίζοντας ὁ Μαριγιάκ.

— Καλά, παιδί μου, σὲ συχωρῶ. Μὲ ρωτᾶς τί γνώμη ἔχω γιὰ τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούξ. Λοιπὸν αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἔχω καμμιὰ γνώμη. Τὴ γνωρίζω ἐλάχιστα, γιατί μόλις τρεῖς φορὲς τῆς ἐμίλησα.

Ὁ κόμης ἀντελήφθη ὅτι ἡ βασίλισσα ἦταν ταραγμένη. Γιατί ὅμως δίσταζε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ τόσο εἰλικρινὴς ἄλλοτε ;

— Μεγαλειοτάτη, συγνώμην, χίλιες φορὲς συγνώμην ! τῆς εἶπε ἱκετευτικά. Γιὰ τὸ Θεό, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω τὴ γνώμη σας. Τολμῶ λοιπὸν νὰ ρωτήσω τὴ μεγαλειότητά σας ἂν ἔχει καμμιὰ ἀφορμὴ ἐναντίον αὐτῆς ποὺ διάλεξα γιὰ σύζυγό μου. Μιὰ μόνη λέξι σας εἶνε ἀρκετὴ νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία, κάθε δισταγμὸ γι' αὐτὴ τὴν κόρη.

— Δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἀπὸ τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούξ ! ἀποκρίθηκε ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ οἶκτο πρὸς τὸ νέο.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ πρόφερε μὲ φανερὴ λύπη καὶ ὁ Μαριγιὰκ κατάλαβε ὅτι ἡ βασίλισσα τοῦ ἔλεγε ψέμματα. Ὠχρὸς καὶ τρέμοντας πρόσθεσε :

— Αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ εἶνε ἴσως ἀσέβεια, ἐκβιασμός, ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Καταριέμαι τὸν ἑαυτό μου γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ μὲ σφάξουν μπροστά σας, ἐπειδὴ τόλμησα ν' ἀμφιβάλω στὰ λόγια σας.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Μαριγιὰκ γονάτισε μπρὸς στὴν Ἰωάννα κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε σχεδὸν ἔξαλλος :

— Ὦ βασίλισσά μου, λάβετε οἶκτο γιὰ μένα τὸ δυστυχισμένο ποὺ σᾶς ἔχω μόνο στήριγμά μου στὸν κόσμο. Δὲν μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἁπλῆ σας διαβεβαίωσι, θέλω νὰ μοῦ ὁρκιστῆτε. Ὁρκιστῆτε μου ὅτι μοῦ εἴπατε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Ἰωάννα ἐξακολούθησε νὰ σωπαίνῃ. Ἡ εὐγενική της ψυχὴ εἶχε καταλάβει πὼς ἡ ἀλήθεια ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ ἕναν τρελλὰ ἐρωτευμένο ὅπως ὁ Θεόδοτος θὰ ἐσήμαινε, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, θάνατο.

— Κόμη, τοῦ εἶπε, σηκωθῆτε ἀπάνω κι' ἀκοῦστε μὲ προσοχὴ τί θὰ σᾶς πῶ.

Ὁ κόμης σηκώθηκε τρέμοντας, ἐνῶ κρύος ἱδρῶτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Κόμη ντὲ Μαριγιάκ, τοῦ εἶπε ἡ βασίλισσα μὲ ὕφος ἐπιταχτικό, αὐτὸ ποὺ κάνω τώρα γιὰ σᾶς εἶνε δεῖγμα μιᾶς ἀγάπης ποὺ μόνο ὁ γιιός μου θἄπρεπε νὰ τὴν περιμένῃ ἀπὸ μένα. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅπως θέλετε σεῖς. Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ δώσω τὸν ὅρκο ποὺ ζητᾶτε πρὶν ἰδῶ τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούξ. Θὰ τὴν ἰδῶ πρῶτα, θὰ τῆς μιλήσω καὶ μόνο τότε θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ὡς τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη σᾶς διατάζω νὰ μείνετε ἥσυχος. Μέχρι τότε δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ ὑποθέσετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐχθρικὰ διατεθειμένη ἐναντίον αὐτῆς τῆς νέας. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα εἶνε ὅτι δὲν τὴ γνωρίζω ἀκόμα καλὰ καὶ ὅτι σᾶς ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ θέλω νὰ μιλήσω προηγουμένως μὲ τὴν Ἀλίκη γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἂν ἀξίζει ἢ ὄχι τὸν ἔρωτά σας.

Ὁ νέος τὴν ἄκουσε προσεχτικὰ καὶ μὲ δυσκολία ἔπνιξε ἕνα λυγμό του. Ἐν τούτοις θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο γι' αὐτὴ τὴν ἀναβολή.

— Ποῦ εἶνε ἡ Ἀλίκη ντὲ Λούξ ; ρώτησε ἡ Ἰωάννα ὕστερ' ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπή.

— Στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Ἀσκίας, σ' ἕνα μικρὸ σπίτι κοντὰ στὸν λύργο, ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Καλά. Αὔριο ἀναχωρῶ γιὰ τὸ Παρίσι.

— Μεγαλειοτάτη ! ψιθύρισε ὁ Θεόδοτος μ' ἀνησυχία.

— Θὰ φύγουμε μαζύ, κόμη. Πηγαίνετε νὰ ἑτοιμαστῆτε ἀπὸ τώρα. Θὰ εἶστε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας μου.

Ὁ Θεόδοτος βγῆκε ἔξω φοβερὰ ταραγμένος. Πέρασε ὅλη τὴ νύχτα στὴν παραλία καὶ συλλογιζόταν ὁλοένα τὴν Ἀλίκη, γιὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς ὁποίας εἶχε ἀρχίσει πειὰ ν' ἀμφιβάλλῃ.

Τὰ χαράμματα παρουσιάστηκε στὴ βασίλισσα ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Ἡ Ἰωάννα φοβήθηκε γιὰ τὴν κατάστασί του.

— Τί θὰ γίνῃ ὁ δυστυχισμένος ὅταν τὰ μάθει ὅλα ; σκέφτηκε. Μὰ πρέπει τάχα νὰ τὰ μάθῃ ;...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων
(Γκραβοῦρα τῆς ἐποχῆς)